

distrus. Cu alte cuvinte, instituția apare ca fiind o grupare socială recunoscută legal și se dezvoltă în mod natural, ca urmare a echilibrului de forțe și interese conflictuale. Orice instituție care dorește să-și mențină structura trebuie să-și cucerească legitimitatea printr-un act de întemeiere distinctă în cadrele lumii naturale și în cele ale rațiunii umane. După aceea, instituția îi dotează pe membrii săi cu un set de analogii cu care aceștia explorează lumea și cu care justifică atât caracterul natural, cât și pe cel rațional al regulilor instituite. Astfel, instituția poate să-și păstreze în continuare forma sa specifică și identificabilă. Ulterior, orice instituție începe să dirijeze și să controleze memoria membrilor săi. Îi face să uite experiențele incompatibile cu imaginea sa virtuoașă și să-și reamintească evenimente care susțin o anumită perspectivă asupra naturii, una complementară cu instituția însăși. Ea este cea care furnizează categoriile gândirii pentru membrii săi, stabilește termenii necesari cunoașterii de sine și impune identități.

Apreciem inserarea, în cuprinsul lucrării, a unor studii clasice de antropologie socială, care întregesc discursul teoretic al autoarei, precum cele ale lui Sir Frederick Bartlett, privind evoluția procesului cognitiv uman în cadrul populațiilor din Melanezia, India și Oceania, sau ale lui Edward E. Evans-Pritchard, referitoare la problema reamintirii sistematice, ca parte integrantă a sistemului de organizare specific neamurilor de păstori din Sudan (tribul nuer).

Veronica Mihalache

Revista de Asistență Socială,
nr. 1 / 2003, 120 p.

Noul număr al Revistei de Asistență Socială, editată de Catedra de Asistență Socială a Facultății de Sociologie și Asistență Socială

din Universitatea București, oferă o lectură provocatoare nu numai pentru specialiștii în domeniu, ci și pentru publicul interesat de problemele sociale acute, dar mai puțin discutate ale societății românești.

Prima parte a revistei este dedicată schimbărilor și inovațiilor din administrația publică. Este analizată noua structură a Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, atât în articolul semnat de Elena Zamfir, cât și în interviurile cu ministrul Elena Dumitru și cu secretarul de stat Răzvan Ionuț Ciriță. Evaluările converg asupra faptului că reducerea fragmentării și a incoerențelor din sistemul asistenței sociale reprezintă prioritatea în vederea căreia a fost reformată instituția, fiind deci un criteriu esențial de evaluare ale performanțelor ministerului.

Alte două articole sunt dedicate sistemului integrat de servicii de protecție și asistență socială din Sectorul 2 al Capitalei. Interviul cu primarul Neculai Onțanu și, în special, discuția detaliată cu economistul Maria Georgescu dau informații asupra dificultăților cu care se confruntă autoritățile locale în asigurarea protecției sociale (nu în ultimul rând, datorită insuficienței personalului și a lipsei colaborării cu alte autorități publice), dar și asupra potențialului de inovație în găsirea unor soluții. Primăria Sectorului 2 a răspuns la câteva provocări importante: reducerea timpului de așteptare pentru beneficiari prin multiplicarea ghișeelelor la nivel de cartier, constituind cinci oficii de asistență socială; îmbunătățirea circuitului informațional prin constituirea unui centru de monitorizare a persoanelor marginalizate din sector; introducerea unui sistem telefonic de informare pentru cetățeni și monitorizarea constantă a presei printr-un serviciu specializat. Dacă aceste măsuri se referă la îmbunătățirea utilizării informațiilor și la creșterea flexibilității organizației, există însă și zone specifice de criză, între care cea

mai evidentă este dificultatea cooperării cu serviciul medicală de urgență și, în general, cu sistemul medical. Primăria a luat inițiativa constituirii unui serviciu propriu de Salvare socială – ceea ce reprezintă o soluție temporară, dar nu una de principiu. Cazul persoanelor fără adăpost reprezintă o altă problemă foarte dificilă, care apare pe parcursul mai multor articole din revistă. La nivel organizațional, lipsa personalului calificat în domeniul asistenței sociale rămâne o problemă substanțială pentru autoritățile locale. Tot autoritățile locale sunt avute în vedere în studiul de caz al cartierului de locuințe sociale Zăbrăuți din Sectorul 5 (Irina Cozma, Cosima Rughiniș, Leonard Sultănescu). În acest caz, efectele pozitive ale inovațiilor în abordarea problemei locuirii clandestine au fost diminuate de pasivitatea autorităților în fața crizei utilităților cu care se confruntă cartierul.

Revista include un studiu amplu referitor la abuzul asupra copilului în România, semnat de Dorel Abraham, Corneliu Cârțină și Daniel Chindea, pe baza unei anchete sociologice cu reprezentativitate la nivel național. Datele studiului contribuie mai mult decât un semnal de alarmă – este vorba mai degrabă de un indicator al unei crize în educarea copiilor în familie. Copiii suferă de pe urma abuzului – de exemplu, 16 procente dintre părinți declară că își bat copiii cu un obiect, nu numai cu palma, iar 8 procente nu le permit copiilor să aibă prieteni de vârsta lor în afara familiei. Neglijarea este și mai frecventă: pentru a utiliza un indicator sugestiv, 22 procente dintre părinți își lasă copiii în fața televizorului mai mult de trei ore în medie pe zi.

Un alt studiu, cel puțin alarmant, se referă la familiile și mai ales la copiii deținuților, adevărate victime nerecunoscute și invizibile ale actului de justiție. Articolul semnat de Cristian Lazăr atrage atenția asupra traumelor pe care le suferă familia deținuților, atât din punct de vedere economic, pierzându-și o

sursă de venit, cât și datorită stigmatizării sociale. Din păcate lipsesc datele referitoare la România, dar studiul se va continua în numărul viitor cu prezentarea unui proiect de intervenție în situația românească.

Pentru specialiști mai sunt interesante și articolele dedicate asistenței în cazul unor categorii vulnerabile, precum: solicitanții de azil și refugiații (Smaranda Witec și Gina Ilie), persoanele alcoolice (Ioan Popoviciu), bătrânii (Carmen Manu și George Poede), persoanele cu nevoi medico-sociale (Iulia Elena Mardare), persoanele cu handicap (Livius Manea), și articolul despre serviciile de sănătate mintală în Republica Moldova (Oxana Isac). Dosarul legislativ include Hotărârea Guvernamentală 90 / 2003 pentru aprobarea Regulamentului cadru de organizare și funcționare a serviciului public de asistență socială și o prezentare a Agenției Naționale Antidrog (actele normative de înființare și o scurtă descriere semnată de președintele agenției, Pavel Abraham).

Cosima Rughiniș

Jurnalism & Comunicare, 2003, anul II, nr. 3.

Revista Română de Științe ale Comunicării, în ediția sa de vară, reunește un număr impresionant de contribuții ale specialiștilor din străinătate (SUA, Israel, Franța, Canada, Italia, India). La acestea se adaugă, parcă timid, contribuțiile românești: două studii datorate unor studenți de la masterul de Comunicare și opinie publică organizat de Universitatea din București (Mihaela Liliana Istrate și Noemi Revnic Pavel), un material de istoria presei semnat de Tiberiu Avramescu, cercetător științific la Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu”, și un documentar despre *Publicitatea Online* (semnat George Popescu, asist. univ. Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării din Cadrul Universității din